

Izpodbijana odločba naj bi kršila tudi člen 176 ES, saj Komisija državam članicam ne more prepričati, da bi dodatno prispevale k varstvu podnebja, tako da bi dodeljene pravice do emisij odvzele tam, kjer ne bi dosegle svojega namena.

Končno naj bi Komisija spregledala, da novi udeleženci na trgu že zato ne bi mogli biti „neupravičeno privilegirani“, ker naj bi bile ex-post prilagoditve predvidene le navzdol. V tem smislu naj bi bila izpodbijana odločba očitno napačno obrazložena.

(¹) Direktiva 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. oktobra 2003 o vzpostavitvi sistema za trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov v Skupnosti in o spremembi Direktive Sveta 96/61/ES (UL L 275, 25.10.2003, str. 32).

Tožba Polyelectrolyte Producers Group proti Svetu Evropske unije in Komisiji Evropskih skupnosti, vložena dne 17. septembra 2004

(Zadeva T-376/04)

(2004/C 284/51)

(Jezik postopka: angleščina)

Polyelectrolyte Producers Group, Bruselj (Belgija), ki jo zastopata K. Van Maldegem in C. Mereu, lawyers, je dne 17. septembra 2004 na Sodišče prve stopnje Evropskih skupnosti vložila tožbo proti Svetu Evropske unije in Komisiji Evropskih skupnosti.

Tožeča stranka Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

- odredi razglasitev ničnosti odločbe toženih strank, vsebovane v Sklepu Skupnega odbora EGP št. 59/2004 z dne 26. aprila 2004 o spremembi Priloge II (Tehnični predpisi, standardi, preskušanje in certificiranje) k Sporazumu EGP (¹), s katero sta Norveški za kemično snov akrilamid dovolili uporabo strožjih omejitev koncentracij od tistih, ki se uporabljajo v Skupnosti, in razglasi za nično stališče Skupnosti o sprejemu te odločbe;
- ugotovi nezakonitost ter da za tožečo stranko Skupna izjava Skupnega odbora EGP – Priloga II, Poglavje XV – o klavzulah o pregledu na področju nevarnih snovi z dne 26. marca 1999 (²) ne velja v delu, v katerem Norveški za kemično snov akrilamid dovoljuje uporabo strožjih omejitev koncentracij od tistih, ki se uporabljajo v Skupnosti;
- toženima strankama naloži, da tožeči stranki, za vmesni čas do natančnega izračuna in določitve natančne vsote, plačata

odškodnino v znesku enega EUR za škodo, ki je nastala zaradi sprejetja spornih predpisov, kakor tudi kakršnekoli za ta primer veljavne obresti;

- toženima strankama naloži plačilo vseh stroškov in izdatkov tega postopka.

Tožbeni razlogi in bistvene navedbe

V utemeljitev svoje tožbe tožeča stranka navaja, da, ob odsotnosti nove zakonodaje Skupnosti, člen 102 Sporazuma EGP ne daje podlage za sprejem izpodbijanih ukrepov. Tožeča stranka nadalje meni, da izpodbijani ukrepi ovirajo prost pretok blaga in s tem kršijo člene 1, 3 in 97 Sporazuma EGP. Zatrjuje tudi, da kršijo člena 30 in 31 Direktive 67/548 (³). Tožeča stranka se sklicuje tudi na kršitve splošnih načel prava Skupnosti, t.j. načel pravne varnosti in zaupanja v pravo, sorazmernosti in prepovedi diskriminacije, kakor tudi na bistvene kršitve postopka, t.j. zahtevo, posvetovati se z Evropskim parlamentom, in obveznost navedbe razlogov.

V zvezi z odškodninskim zahtevkom tožeča stranka navaja, da je zaradi izpodbijanih ukrepov utrpela tako premoženjsko škodo, ki je posledica zahteve za etiketiranje poliakrilamida, prodajanega na Norveškem, z bolj restriktivno etiketo in varnostnimi opozorili, kar je povzročilo dodatne stroške, kakor tudi nepremoženjsko škodo, saj so, po mnenju tožeče stranke, norveški ukrepi, ki sta jih dovolili toženi stranki, klasifikacijo poliakrilamida zunaj norveških meja postavili v slabo luč.

(¹) UL L 277, str. 30.

(²) UL C 185, str. 6.

(³) Direktiva Sveta 67/548/EGS z dne 27. junija 1967 o približevanju zakonov in drugih predpisov v zvezi z razvrščanjem, pakiranjem in označevanjem nevarnih snovi, UL P 196, 16.8.1967, str. 1.

Tožba Barta Nijsa proti Računskemu sodišču Evropskih skupnosti, vložena dne 16. septembra 2004

(Zadeva T-377/04)

(2004/C 284/52)

(Jezik postopka: francoščina)

Bart Nijs, stanujoč v Bereldangu (Luxemburg), ki ga zastopa Fränk Rollinger, avocat, z naslovom za vročanje v Luksemburgu, je dne 16. septembra 2004 na Sodišče prve stopnje Evropskih skupnosti vložil tožbo proti Računskemu sodišču Evropskih skupnosti.

Tožeča stranka Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

- razglasi za nično odločbo Računskega sodišča, sprejeto v okviru napredovalnega obdobja 2003, da tožeča stranka ne napreduje v naziv prevajalec-revizor (v 2003: LA5).

Tožbeni razlogi in bistvene navedbe

Tožeča stranka v utemeljitev svojega zahtevka navaja, da naj bi tožena stranka v zadevnem napredovalnem obdobju izvedla primerjalni preizkus kandidatur, brez upoštevanja vseh elementov, ki so primerni za odločitev, pristransko, na neenaki osnovi, s tem da je zanemarila interese službe in je upoštevala neprimerljive informacije, ki naj bi domnevno izhajale od edinega revizorja, v katerega strokovnost tožeča stranka dvomi.

Tožba J. proti Komisiji Evropskih skupnosti, vložena dne 17. septembra 2004

(Zadeva T-379/04)

(2004/C 284/53)

(Jezik postopka: italijanščina)

J., ki jo zastopa Carlo Forte, avvocato, z naslovom za vročanje v Luksemburgu, je dne 17. septembra 2004 na Sodišče prve stopnje Evropskih skupnosti vložila tožbo proti Komisiji Evropskih skupnosti.

Tožeča stranka Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

- razglasi za nično odločbo Organa, pristojnega za imenovanja (OPI) z dne 10. junija 2004, s katero so bile zavrnjena pravna sredstva, ki jih je tožeča stranka vložila zoper odločbi tega Organa z dne 31. oktobra 2003 in 10. decembra 2003, s katerima tožeči stranki ni bila priznana pravica do izselitvenega dodatka in do nadomestila za nastanitev ter se je od nje zahtevalo vračilo zneskov, pridobljenih iz tega naslova, na podlagi zavrnitve uporabe člena 4(1) (točka a), zadnji stavek druge alineje, Priloge VII, člena 5(1) Priloge VII ter člena 85 Kadrovskih predpisov za uradnike Evropskih skupnosti;

- razglasi za nični navedeni odločbi OPI z dne 31. oktobra 2003 in 10. decembra 2003;

- odredi vse ukrepe, s katerimi se tožeči stranki ponovno vzpostavijo njene pravice, vključno s plačilom zamudnih obresti;

— toženi stranki naloži plačilo stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene navedbe

Tožeča stranka v tej zadevi je bila pred sprejemom zaposlitve začasne uslužbenke na Komisiji v okviru Generalnega direktorata za raziskave, zaposlena kot raziskovalka na Consiglio Nazionale di Ricerca (nacionalni raziskovalni svet) (CNR) v Bruslju, izpodbija odločbi tožene stranke, s katerima ji je ta zavrnila pravico do izselitvenega dodatka in nadomestila za nastanitev.

Stališče tožene stranke temelji na trditvi, da CNR ni del javne uprave ter da njegove dejavnosti niso del dejavnosti italijanske države, saj naj ne bi predstavljal ne njene volje ne njenih neposrednih interesov.

V utemeljitev svojega zahtevka tožeča stranka navaja predvsem napačno uporabo členov 4(1) (točka a), druga alineja, in 5(1) Priloge VII Kadrovskih predpisov, kolikor naj bi njen status državne uradnice moral omogočiti odobritev zavrnjenih nadomestil oziroma dodatkov. Taka naj bi bila tudi razlaga belgijskega Ministrstva za zunanje zadeve, ki je tožeči stranki izdalo „Carte d'identité spéciale“, na kateri je pod oznako poklic navedeno: „Fonctionnaire italienne en mission officielle en Belgique“.

S tem v zvezi je treba poudariti, da je CNR pravna oseba javnega prava, kateri državna ureditev podeljuje področje pristojnosti (ki pripada centralni oblasti), materialna sredstva in organizacijsko strukturo, sestavljeno ravno iz javnih uradnikov ter pravil, ki se zanje uporabljajo.

Tožeča stranka v njenem primeru navaja tudi kršitev člena 85 Kadrovskih predpisov.

Tožba Gregoria Valera Jordane proti Komisiji Evropskih skupnosti, vložena dne 20. septembra 2004

(Zadeva T-385/04)

(2004/C 284/54)

(Jezik postopka: francoščina)

Gregorio Valero Jordana, stanujoč v Bruslju (Belgija), ki ga zastopata Massimo Merola in Isabelle van Schendel, avocats, je dne 20. septembra 2004 na Sodišče prve stopnje Evropskih skupnosti vložil tožbo proti Komisiji Evropskih skupnosti.